

Arrest

nr. 241 258 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 25 november 2019 aangetroffen in onwettig verblijf in België.

Zij kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13*septies*. De verzoekende partij tekent beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing, zaak gekend onder rolnummer RvV 240 597. Tevens kreeg de verzoekende partij diezelfde dag een inreisverbod voor de duur van 2 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 25/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. B. G.

voornaam : L.

geboortedatum : 29.01.1998

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart sinds 2 maanden in België te zijn om te reizen. Hij verklaart dat hij zal terugkeren naar Brazilië na zijn reis. Betrokkene verklaart geen duurzame relaties, familie of kinderen te hebben in België. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

De verzoekende partij dient op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Deze resulteert in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019 die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan de verzoekende partij. Deze beslissing is thans definitief.

De verzoekende partij is op 10 februari 2020 vrijwillig vertrokken naar Brazilië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 25.11.2019:

“De beslissing tot verwijdering van 25/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Deze grieven zijn overbodig. De Raad heeft op 21 september 2020 met arrest nr. 241 257 het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 november 2019 verworpen.

Het eerste middel is bijgevolg ongegrond omdat het feitelijke grondslag mist.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, §1, 8), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van twee jaar opgelegd “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten "tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet."

2.2.2. De verzoekende partij houdt voor dat artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat dit artikel enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod beperkt tot het Belgische grondgebied, ofwel een inreisverbod voor alle lidstaten van de EU.

Zij verwijst hierbij naar de definitie in artikel 3, 6°, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de "Schengenuitvoeringsovereenkomst". Zij leidt hieruit af dat de situatie, waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft, dit geldt voor alle lidstaten, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1er.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)"

De verwerende partij dient gevolgd te worden dat de verzoekende partij haar belang bij deze grief niet aantoonde omdat zij niet beschikt over een verblijfsrecht in een Unie-lidstaat. Zij beschikt niet over een Europees verblijfsrecht, minstens toont zij dat niet aan. De verzoekende partij heeft de Braziliaanse nationaliteit en is op 10 februari 2020 vrijwillig teruggekeerd naar Brazilië.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 25 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) luidt als volgt:

"1 Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2 Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3 De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur."

In het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (C/2017/6505), wordt op pagina 124 uiteengezet:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Hieruit volgt dat het inreisverbod bindend is voor alle lidstaten die gebonden zijn door de Terugkeerrichtlijn, tenzij de verzoekende partij aldaar over een verblijfsrecht beschikt, wat in dit geval al niet is aangetoond.

Deze grief mist bijgevolg grondslag. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

*“ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”*

Het derde middel licht toe:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod evenals de beslissing tot het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod op twee jaar gemotiveerd door te stellen dat verzoeker verklaarde sinds twee maanden in België te verblijven (maar dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de bepaalde termijn voorzien in artikel 5 Vreemdelingenwet).

De gemachtigde kan zich evenwel niet beperken tot de partiële overweging van de situatie van verzoeker (met name dat hij sinds twee maanden in België verblijft en geen initiatief had genomen om zijn verblijf te regulariseren, dan wel zich aan te melden binnen de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet), zoals dit het geval is in de bestreden beslissing.

Er dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, waardoor er dus ook dient rekening te worden gehouden met alle verklaringen van verzoeker (hetgeen in casu niet het geval is).

Er werd ten onrechte geen rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde vrijwillig het Rijk te verlaten, doordat hij had aangegeven dat hij zal terugkeren naar Brazilië na zijn reis. De gemachtigde was nochtans op de hoogte van deze verklaring zoals blijkt uit de bestreden beslissing (“Betrokkene verklaart sinds 2 maanden in België te zijn om te reizen. Hij verklaart dat hij zal terugkeren naar Brazilië na zijn reis”).

Dit vormt een tegenindicatie dat er sprake is van een “risico op onderduiken”, zoals aangehaald door de gemachtigde. Verzoeker gaf aan dat hij het Rijk vrijwillig wil verlaten. Het blijkt niet dat de gemachtigde dit element betrokken heeft in het onderzoek naar het risico op onderduiken. Dit element is eveneens van belang indien de gemachtigde “het belang van de immigratiecontrole” aanhaalt en zeker indien de gemachtigde stelt dat: “betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”.

Alle omstandigheden eigen aan het geval (zoals inzake het verblijf van verzoeker in België) dienen dan ook te worden overwogen, zo ook de verklaring van verzoeker dat hij zal terugkeren naar Brazilië na zijn reis.

Het blijkt echter niet dat dit het geval is, zowel bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het enkele geval alsnog zou blijken dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar, dan blijkt minstens dat de gemachtigde de formele motiveringsverplichting heeft geschonden in de bestreden beslissing. Op geen enkele manier kan verzoeker immers nagaan op welke manier deze elementen werden betrokken in de beoordeling van beide beslissingen. Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 van de wet inzake de formele motiveringsverplichting van bestuurshandelingen.

3. Er blijkt vervolgens evenmin dat de gemachtigde, zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker niet eerder een bevel verkreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaf verder aan dat hij bij vrienden verblijft op een vast adres. Verzoeker was samen met hen op stap toen hij werd tegengehouden tijdens de controle door de politiediensten op 25 november 2019. Beide vrienden van verzoeker hebben evenwel een Belgisch verblijfsrecht en werden niet verder gecontroleerd.

Ook deze elementen vormen een tegenindicatie op het "risico op onderduiken", waarmee de gemachtigde rekening diende te houden in de beoordeling. Deze elementen dienen tevens in overweging te worden genomen bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, temeer omdat de gemachtigde zich baseert op de "illegale wijze" waarop verzoeker in België heeft verbleven.

De gemachtigde is gehouden om rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval (conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet). De gemachtigde is tevens gehouden om zijn beslissing te steunen op een zorgvuldig feitenonderzoek.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het enkele geval alsnog zou blijken dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar, dan blijkt minstens dat de gemachtigde de formele motiveringsverplichting heeft geschonden in de bestreden beslissing. Op geen enkele manier kan verzoeker immers nagaan op welke manier deze elementen werden betrokken in de beoordeling van beide beslissingen. Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 van de wet inzake de formele motiveringsverplichting van bestuurshandelingen."

2.3.2. De verzoekende partij stelt correct dat uit artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet volgt dat de duur van het opgelegde inreisverbod moet gemotiveerd worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt in die zin de correcte omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg is de opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn correct.

De verzoekende partij meent niet correct dat artikel 3 "van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen" is geschonden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt onder meer dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij niet meewerkt met de overheden, de gemeente niet tijdig heeft ingelicht van haar Belgische verblijfplaats en zij niet op hotel heeft verbleven. De duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. Dit is afdoende.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij stelt onjuist dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de duur op twee jaar werd bepaald, niet op een automatische wijze, maar omdat zij, ondanks haar verblijf van twee maanden in het Rijk, haar verblijf niet heeft getracht te regulariseren en niet heeft meegewerkt met de Belgische autoriteiten: zij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en heeft geen bewijs geleverd dat zij verbleef in een hotel. De verzoekende partij verklaarde op reis te zijn en na haar reis terug te keren naar Brazilië. Verder verklaarde zij geen medische problemen te hebben en geen familie of een relatie of kinderen heeft. De verzoekende partij werd gehoord en heeft geen andere elementen kenbaar gemaakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaarde bereidheid om terug te keren naar het herkomstland.

In het middel duidt de verzoekende partij evenmin aan welke andere omstandigheden, dan deze vernoemd in de bestreden beslissing, de verwerende partij had moeten onderzoeken of motiveren.

De Raad verwijst naar haar arrest nr. 241 257 van 21 september 2020 over de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat stelt:

“(…)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen in illegaal verblijf. De verzoekende partij verklaart een tweetal maanden in België te verblijven bij “vrienden”. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich heeft aangemeld bij de gemeente binnen de vijf dagen na haar aankomst of op hotel heeft verbleven.

De verzoekende partij toont evenmin belang bij haar grief dat zij vrijwillig wou vertrekken omdat zij in elk geval niet vrijwillig is vertrokken binnen de maand. Wel integendeel, zij heeft op 26 november 2019 tevergeefs een verzoek om internationale bescherming ingediend. De verwerende partij merkt dienaangaande terecht op in haar nota met opmerkingen: “(…) Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker inmiddels asiel heeft aangevraagd en dat hij niet vrijwillig wilt terugkeren, omdat hij vreest voor zijn leven.

Een en ander ondermijnt vanzelfsprekend de stelling van verzoekende partij dat hij vrijwillig wilde terugkeren na zijn reis en dat deze verklaring een relevant gegeven zou zijn dat het risico op onderduiken zou tegenspreken en waarover uitdrukkelijk gemotiveerd had moeten worden in de thans bestreden beslissing.

Het is alvast niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, op basis van de objectieve elementen in het dossier en zoals aangehaald in de bestreden beslissing, te besluiten dat er in hoofdte van verzoeker wel degelijk een risico op onderduiken bestaat.

(…)”

In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, duidt de verzoekende partij enkel op de omstandigheid dat zij tot uiting bracht om vrijwillig terug te keren. Dit staat haaks op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, daags na het nemen van de bestreden beslissing. Naast het gegeven dat de verzoekende partij derhalve een actueel belang bij deze grief niet aantoonde, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ondanks een verblijf van twee maanden in België zij geen enkele poging ondernam om haar verblijf te regulariseren. Verder ontkent de verzoekende partij niet dat zij op het ogenblik van de politionele interventie niet in het bezit was van een geldig paspoort met geldig visum. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een vast adres in België kenbaar maakte aan de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord en dat met de door haar geformuleerde opmerkingen rekening is gehouden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat de verzoekende partij beweerde vrijwillig te vertrekken. De verzoekende partij verklaarde verder geen relatie of kinderen te hebben in België en geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook het gebrek aan banden alhier werd door de verwerende partij in rekening genomen.

(…)”

De Raad herneemt deze motieven en herinnert eraan dat het voorwerp van het beroep in het arrest nr. 241 257 dezelfde dag ter kennis is gegeven aan de verzoekende partij als de huidige bestreden beslissing. Beide beslissingen kunnen samen worden gelezen. De verzoekende partij houdt verkeerd voor dat haar verklaring om vrijwillig te vertrekken niet werd betrokken in het onderzoek naar het risico op onderduiken.

De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan, maar slaagt er niet in aan te tonen dat de overheid geoordeeld heeft op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of de beoordeling niet correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Verzoekende partij toont niet aan met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden terwijl, zoals eerder vermeld, zij niet aannemelijk maakt dat de motieven onredelijk of disproportioneel zijn. Een inreisverbod van twee jaar opleggen is, rekening houdend met haar omstandigheden en het illegale verblijf, niet disproportioneel.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval.

De schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad besluit dat de middelen, zo ontvankelijk, ongegrond zijn in al hun onderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN